

kultusministerielle Forslag endnu ikke ere saa klare, at de i en Studs kunne vedtages af Rigsdagen. De trænge til en overordentlig omhyggelig Overveelse, og det vil de vel ogsaa blive Gjenstand for i det Udvalg, som vil blive nedsat. Men endnu mere trænger den Kontrakt, som er affluttet eller som paatænkes affluttet mellem Kommunen og Ministeriet, til nøiere Overveelse, og som den ærede Minister jo sagde, Forudsætning for hele Forslaget er, at denne Kontrakt bliver endelig godkendt. Det maa vi gjøre os klart. Det, som først skal gjøres, er at denne Kontrakt bliver godkendt, men den indeholder ret mærkelige Ting. Den gaar, som allerede nævnt, ud paa at give Kommunen fuld Erstatning, og at give Krigsministeriet fuld Erstatning, men om den ogsaa viser det fulde Hensyn mod Lovgivningsmagten, som denne kunde kræve, synes mig at være et stort Spørgsmaal. Tredie Udsnit af Kontrakten handler om, hvad Kjøbenhavns Kommune overdrager til Militæretaten, og ved en saadan Handel mellem Staten og Kjøbenhavns Kommune, tror jeg, man gjør vel i fra denne Forsamlings Side at se sig godt for. Vi behøve jo blot at se tilbage paa den Handel, som foregik med det tidligere Fæstningsterræn, for at vide, at det ikke altid er til Statens Fordel, naar der handles med Kjøbenhavns Kommune. Denne passer godt paa, at det er den, som faar det største Udbytte deraf. I hvert Fald trænger det til at undersøges meget nøie, om disse Foranstaltninger ere til størst Fordel for Kommunen eller for Staten. Men, som bemærket i Punkt 3, er det ikke til Staten, men til det Begreb, som kaldes „Militæretaten“, Terrænet overdrages og overdrages til Eiendom. Tidligere har Krigsministeriet havt Brugsretten af Fjælleberne, men nu skal det have dem ikke blot til Brug, men til Eiendom, og det — saa vidt jeg forstaar — saaledes, at det skal kunne benytte en Del deraf til militære Formaal, nemlig de Strækninger, som ligge paa Bognmandsmarken, Rhyanger og Christianshavns Fjælleber, medens f. Ex. de 12 Tdr. Land paa østre Fjælle vel maa kunne sælges af Militæretaten, der kan gjøre med dem, hvad den overhovedet vil, da de blive dens Eiendom. Hvad dermed skal forstaas, er jeg ikke klar over, og Grunden dertil er hele den Tilstand, vi leve i for Tiden, og den ærede Krigsministers Opfattelse af saadanne Forhold. Jeg erindrer særlig en Ytring af ham i dette Thing i Fjor. Den ærede Krigsminister talte om, hvorledes Krigsbestyrelsen til forskjellige Tider havde været meget opoffrende og overladt baade det ene

og det andet til Staten. Jeg forstod ikke og forstaar endnu den Dag i Dag ikke, at Krigsbestyrelsen skulde være Noget, som staar udenfor Staten, og kan overlade Staten forskjellige Strækninger. Den ærede Krigsminister sagde: „Vi faae aldrig Tak for det, vi aflevere til Staten“. Men jeg begriber ikke, hvad Tak Krigsbestyrelsen skulde have for, hvad den overlader til Staten. Efter mine civile Begreber er Krigsbestyrelsen ikke Andet end en Afdeling af Staten, som ikke har Noget saaledes for sig selv udenfor Staten. Den ærede Minister fremsatte disse Ytringer ved samme Leilighed: „Jeg beklager at Krigsbestyrelsen ikke i sin Tid reserverede sig Penge til at bygge for, det gjør man alle andre Steder. Der sælger man til Bebyggelse store Grunde og faar store Pengesummer ind derfor og bygger saa fine Fæstningsværker for den indvundne Salgssum. Jeg maa derfor gaa ud fra, at den høitærede Krigsminister kunde have en saadan Tanke, at naar det skal være Militæretatens Eiendom, skal Militæretaten for Fremtiden sikkre sig, at den paa en eller anden Maade faar betalt, hvad den af denne Eiendom maatte aflaa, saa at den derved kan faae Penge til at bygge — jeg vil ikke sige store Fæstningsværker, men de militære Etablissementer, som den har Brug for. Vi maa jo gaa ud fra, efter hvad vi have set og hørt af den høitærede Krigsminister, at han mener sig berettiget til at gjøre det ogsaa uden Lovgivningsmagtens Samtykke, og der ligger Noget af det i Lovforslaget. Den høitærede Minister sikkre sig paa den ene Side en Million Krøner af Kultusministeriet, og dernæst sikkre han sig paa den anden Side en Million Krøner fra Kjøbenhavns Kommune til Opførelsen af sine Kasernebygninger uden ad Besterkanten. Jeg veed nu ikke, for det fremgaar ikke klart af det Foreliggende, om det er Meningen, at denne Kasernebygning ikke maa bygges uden efter Overenskomst med Lovgivningsmagten, eller om Krigsministeriet, siden det faar Eiendomsretten over disse Ting, og det er til det, at Kommunen overdrager Arealerne, mener sig berettiget til at opføre disse Bygninger uden nærmere Forhandling med Lovgivningsmagten, og uden at Lovgivningsmagten giver sit Samtykke dertil. Jeg maa tro, at det Sidste er Tilfældet, thi der er her slaaet fast i Kontrakten, at Kasernebygningen skal være fuldført inden 3 Aar efter Erhvervelsen af den kongelige Resolution. Hvis det skulde være Meningen, at Sagen ikke uden en paa ordnær Vis ført Drøftelse i Rigsdagen og kun med Lovgivningsmagtens Samtykke skulde